

Arrest

nr. 347 981 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 december 2025 met refertenummer 135080.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 maart 2025 dient verzoekende partij bij de bevoegde Belgische diplomatieke diensten te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum voor lang verblijf - gezinshereniging en dit met het oog op het verenigen van haar beweerdte echtgenote die intussen in België verblijft.

1.2 Op 27 november 2025 besluit verwerende partij de aflevering van een dergelijk visum te weigeren. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóórde inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen van gezinshereniging in art.10, 1, 1, °4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor dhr. F. M. geboren op 21/03/1988 van Afghaanse nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenote, mevr. F. S. geboren in 05/05/1987 van Afghaanse herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat betrokkene inzake de verwantschap met de referentiepersoon een 'Marriage Certificate' dd. 11/04/2023 met vertaling voorlegt, voor een verwantschap die zou zijn afgesloten op 21/03/2006,

Dat dit document niet is gelegaliseerd,

Dat dit document maar liefst +- 17 jaar na datum werd opgesteld, hetgeen zeer laattijdig is,

Dat dit op het originele document vreemd genoeg geen vingerafdrukken van betrokkene, referentiepersoon noch van de 2 getuigen aanwezig zijn, hoewel dit naar Afghaans recht weliswaar vereist is opdat de huwelijksakte valide zou zijn,

Dat beide getuigen volgens dit document aanwezig zouden zijn geweest op deze verbintenis maar dat hun geboortedata als 30/05/2001 en 19/02/1998 worden opgegeven, hetgeen betekent dat zij in 2006 dus respectievelijk +- 5 en +- 8 jaar oud waren en klaarblijkelijk als zeer jonge kinderen konden fungeren als getuigen, hetgeen onmogelijk is,

De bovenstaande elementen tonen voldoende aan dat het document niet betrouwbaar is. Derhalve kan het document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband. Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

1.3 Op 29 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer strekkende tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending aanvoert van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet dit middel als volgt uit:

"I. MIDDELEN: Schending van de artikelen 10 en 12bis Vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

1.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat verzoeker geen beroep kan doen op het artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15.12.1980.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing:

“Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor dhr. F. M. geboren op 21/03/1988 van Afghaanse nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenote, mevr. F. S. geboren in 05/05/1987 van Afghaanse herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat betrokkene inzake de verwantschap met de referentiepersoon een ‘Marriage Certificate’ dd. 11/04/2023 met vertaling voorlegt, voor een verwantschap die zou zijn afgesloten op 21/03/2006,

Dat dit document niet is gelegaliseerd,

Dat dit document maar liefst +- 17 jaar na datum werd opgesteld, hetgeen zeer laattijdig is,

Dat dit op het originele document vreemd genoeg geen vingerafdrukken van betrokken, referentiepersoon, noch van de 2 getuigen aanwezig zijn, hoewel dit naar Afghaanse recht weliswaar vereist is opdat de huwelijksakte valide zou zijn,

Dat beide getuigen volgens dit document aanwezig zouden zijn geweest op deze verbintenis maar dus respectievelijk +- 5 jaar en +- 8 jaar oud waren en klaarblijkelijk als zeer jonge kinderen konden fungeren als getuigen, hetgeen onmogelijk is,

De bovenstaande elementen tonen voldoende aan dat het document niet betrouwbaar is. Derhalve kan het document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband. Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2.

Verzoeker wijst er als eerste op dat, indien verweerder van mening zou zijn dat de voorgelegde huwelijksakte niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband (hetgeen niet terecht zoals verderop in het verzoekschrift wordt uiteengezet), hij dit element niet kan gebruiken als enige doorslaggevende argument om de visumaanvraag te weigeren. Verweerder dient immers ook rekening te houden met de bepalingen uit artikel 12bis, §§5 en 6 waarin het luidt in de versie voorafgaand aan de wetswijziging van 18.07.2025 (die zoals verweerder terecht aangeeft in casu van toepassing is):

“ § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Volgens §5 moet voor het bewijs van het huwelijk dus rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd” als er geen officiële documenten kunnen overgelegd worden.

Volgens §6 moet voor het bewijs van het huwelijk rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”, indien er geen officiële documenten in de zin van artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht kunnen worden voorgelegd, dus als de voorgelegde documenten niet zijn gelegaliseerd. Als er geen dergelijke bewijzen zijn kan verweerder overgaan tot een onderhoud met de aanvrager en de referentiepersoon.

Verweerder heeft alleszins geen gebruik gemaakt van zijn mogelijkheid om een onderhoud te organiseren met verzoeker of de referentiepersoon.

Verzoeker wijst er alleszins op dat verweerder kennis heeft van verschillende andere elementen die het bewijs zijn huwelijksband met de referentiepersoon kunnen bewijzen. De referentiepersoon heeft immers een humanitair visum aangevraagd in december 2023. In de aanvraag humanitair visum schreef haar advocaat (stuk 2, op blz. 2:

“F. S., is momenteel 36 jaar oud. Haar echtgenoot is militair, was een tijdlang spoorloos verdwenen, en verblijft nu in Iran. Zij konden geen kinderen krijgen en daarom werd zij verstoten door haar schoonfamilie. Zij is momenteel een alleenstaande vrouw en kampt met ernstige psychologische problemen en is zwaar depressief.

Op 29 juli 2023 werd een meisje geboren in het Bibi Fatima tul Zahra Hospital in Nangarhar, verbonden aan het Afghaanse Ministerie van Gezondheidszorg. Zij werd door haar ouders achtergelaten in het ziekenhuis, omdat zij de zorgen voor het kind niet op zich konden nemen. F. S. heeft vervolgens de verantwoordelijkheid om voor het kind te zorgen op zich genomen. Op die manier kon zij haar kinderwens alsnog vervullen en het kind een betere toekomst bezorgen. Het kindje heet F. A.”

Na toekenning van dit humanitair visum vertrok de referentiepersoon S. F. uit Afghanistan naar België in mei 2024. In België diende zij een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek legde zij volgende verklaringen af (CGVS vragenlijst):

Uit al deze documenten, waarvan verweerder kennis heeft, aangezien ze in het administratief dossier zitten van de referentiepersoon, blijkt dus dat de referentiepersoon steeds uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van haar huwelijk met verzoeker. De verklaringen in de aanvraag humanitair visum en het navolgend verzoek om internationale bescherming zijn bovendien consistent.

Verzoeker wijst er bovendien op dat de referentiepersoon in het kader van haar verzoek om internationale bescherming ook een uitgebreide verklaring heeft afgelegd bij verweerder, met vermelding van de naam van haar familieleden en onder meer haar burgerlijke staat, de naam van haar echtgenoot en de datum van hun verbintenis. Verzoeker bezit thans nog geen kopie van deze verklaringen maar ze moeten zich in het administratief dossier van verweerder bevinden.

Verzoeker wijst er verder op dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ook (minstens impliciet) het huwelijk van verzoeker en de referentiepersoon aanvaard heeft door voor het dochtertje A. F. een geboorteakte op te maken waarin vermeld wordt dat verzoeker (met vermelding van zijn voornaam en familienaam) de vader is van dit meisje. (stuk 4) Dit kan alleen maar gebeuren indien het CGVS erkent dat de referentiepersoon de echtgenote is van verzoeker.

Verweerder had kennis van al deze documenten maar heeft van deze kennis op geen enkele manier gebruik gemaakt terwijl hij daartoe nochtans verplicht was in het kader van de bepalingen uit artikel 12bis §§5 en 6, en in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht. Op basis van dit laatste beginsel van openbaar Bestuur dient verweerder bij het nemen van een beslissing rekening te houden met alle documenten waarvan hij kennis heeft. Dat heeft verweerder hier kennelijk niet gedaan.

Deze informatie was nochtans zeer pertinent aangezien:

- *De referentiepersoon zelf op meerdere momenten haar verbintenis met verzoeker daarin bevestigt*
- *Haar verklaringen in het kader van het verzoek om internationale bescherming hebben geleid tot een erkenning als vluchteling, hetgeen betekent dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar relaas in beginsel geloofwaardig hebben geacht. De geloofwaardigheid van het relaas strekt zich in beginsel dan ook uit tot het bestaan van haar huwelijk met verzoeker.*

Aangezien verweerder om deze redenen alleen al de bepalingen uit artikel 12§§5 en 6 Vreemdelingenwet (zoals geldig tot aan de wet van 18.07.2025) schendt, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.

Verder wijst verzoeker er op dat de redenen die verweerder inhoudelijk aanhaalt om de betrouwbaarheid van de voorgelegde huwelijksakte in twijfel te trekken (naast het formele argument dat de huwelijksakte niet gelegaliseerd is, hetgeen hierboven al werd behandeld), niet gestoeld zijn op juridisch pertinente argumenten.

Verweerder stelt dat:

- De huwelijksakte is 17 jaar na datum opgesteld, "hetgeen zeer laattijdig is"
- Er zijn geen vingerafdrukken aanwezig van de verzoeker, noch van de referentiepersoon noch van de getuigen, "hoewel dit naar Afghaans recht weliswaar vereist is opdat de huwelijksakte valide zou zijn"
- De getuigen die in de huwelijksakte van 2023 vermeld zijn, waren nog minderjarig op het moment dat het huwelijk werd afgesloten in 2006, "hetgeen onmogelijk is".

De inhoudelijke kritiek van verweerder op de betrouwbaarheid van dit document wordt geenszins geobjectiveerd. Verweerder verwijst niet naar de relevante wetsbepalingen of rechtsbeginselen in het Afghaans recht om zijn stelling mee te onderbouwen.

Verweerder beweert onder meer dat een huwelijksakte zonder vermelding van vingerafdrukken niet geldig zou zijn volgens het Afghaans recht, maar in de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar de concrete bepaling uit het Afghaans recht die geschonden zou zijn. Er wordt evenmin verwezen naar documenten in het administratief dossier of naar bepaalde bronnen in de beslissing zelf. De argumentatie van verweerder kan dus geenszins worden geobjectiveerd, laat staan op zijn juistheid worden gecontroleerd. Zodoende schendt verweerder de materiële motiveringsplicht. Hij neemt immers standpunten in die geen bevestiging vinden in verifieerbare bronnen of in het administratief dossier.

Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat de huwelijksakte "zeer laattijdig" is opgesteld, en dat het onmogelijk is dat de getuigen die in de huwelijksakte vermeld worden nog minderjarig waren op het moment dat het huwelijk werd gesloten. Er wordt nergens verwezen naar een bepaling uit het Afghaans recht die deze stelling bevestigt, noch naar bronnen in het administratief dossier die deze stelling kunnen onderbouwen.

Verweerder lijkt louter op buikgevoel te hebben gehandeld, of op basis van zijn vermeende ervaring in andere Afghaanse dossiers, doch deze technieken zijn uiteraard enkel geldig indien zijn ook geobjectiveerd worden.

Door om deze reden het visum te weigeren, schendt verweerder het artikel 10 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht."

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5 Op 14 maart 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend bij de Belgische bevoegde diplomatieke diensten te Islamabad (Pakistan) om haar beweerde in België verblijvende echtgenote te komen vervoegen.

Een dergelijke aanvraag gebeurt op grond van artikel 10, §1, eerste lid, °4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat deze aanvraag beoordeeld wordt op basis van de tekst van voormeld artikel 10 zoals dit geformuleerd werd voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025 en dit gelet op de overgangsmaatregelen zoals voorzien in artikel 24 van deze laatste wijzigende wet.

3.6 Verwerende partij is echter in de bestreden beslissing van mening dat verzoekende partij geen beroep kan doen op deze bepaling. De bestreden beslissing gaat met name nader in op het document dat verzoekende partij neerlegt en waaruit zij meent te kunnen besluiten dat er inderdaad sprake is van een huwelijksband tussen verzoekende partij enerzijds en haar in België verblijvende vermoedelijke echtgenote.

Verwerende partij is van mening dat dit document onvoldoende betrouwbaar is waardoor het niet kan gelden als bewijs van de huwelijksband en bijgevolg wordt er aan verzoekende partij geen visum afgeleverd.

3.7 Verzoekende partij is het niet eens met dit standpunt vanwege verwerende partij en geeft doorheen haar verzoekschrift aan deze laatste zich niet enkel kan beperken tot het vaststellen van de eventuele onbetrouwbaarheid van een document om vervolgens de visumaanvraag af te wijzen. Als er geen officiële documenten voorgebracht kunnen worden, zou verwerende partij rekening moeten houden met andere geldige bewijzen die verband houden met deze verwantschapsband. Hetzelfde geldt als er geen gelegaliseerde documenten kunnen worden neergelegd en in ieder geval kan verwerende partij dan ook overgaan tot een onderhoud met de persoon die het visum aanvroeg en de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier zouden er elementen moeten afgeleid worden die de huwelijksband tussen de partijen zouden bewijzen. Verzoekende partij verwijst daarvoor naar haar verklaringen om een humanitair visum te bekomen en haar verklaringen die in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werden gedaan. In beide gevallen zou het gaan om coherente verklaringen. Ook voor wat de adoptie-dochter van de beweerdde echtgenote betreft, dient er vastgesteld te worden dat de verwantschapsband tussen dit kind en verzoekende partij zonder meer aanvaard werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: het CGVS). De bestreden beslissing zou ook onvoldoende duiding geven over de geldende Afghaanse regels en verzoekende partij is hierdoor van mening dat er door verzoekende partij vooral vanuit een beweerd buikgevoel tot een beslissing gekomen zou zijn.

3.8 De bestreden beslissing gaat van volgende feitelijke vaststellingen uit:

- Verzoekende partij legt een zogenaamd "*marriage certificate*" neer dat opgesteld werd op 11 april 2023,
- Het huwelijk waarnaar wordt verwezen, zou plaatsgevonden hebben op 21 maart 2006,
- De voorgebrachte akte is niet gelegaliseerd,
- Dit marriage certificate werd als bevestiging zeventien jaar na het huwelijk opgesteld,
- Voormeld document draagt geen vingerafdrukken van verzoekende partij, de referentiepersoon of van de twee getuigen,
- De getuigen die vermeld worden op dit document zouden op het moment van het sluiten van het huwelijk aanwezig geweest zijn, maar waren toen nog kleine kinderen gelet op hun huidige leeftijd. Dergelijk jonge personen konden destijds onmogelijk als getuigen gelden van een huwelijk.

3.9 Het klopt dat verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt wanneer er geoordeeld dient te worden over de bewijskracht en de geldigheid van de voorgebrachte elementen en dat zij daarbij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier.

Ook is verwerende partij niet noodzakelijk gehouden tot het organiseren van een onderhoud met de aanvrager van een visum of de referentiepersoon wanneer er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd.

In het kader van een aanvraag voor een visum komt het aan verzoekende partij toe om alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.10 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij enkel bovenvermelde akte heeft neergelegd waar verwerende partij een aantal vragen bij stelt. In de nota met opmerkingen verwijt verwerende partij verzoekende partij als aanvrager van een visum voor lang verblijf geen bijkomend schrijven gevoegd te hebben dat haar situatie duidelijk schetst wat nochtans wel gebeurd zou zijn bij de aanvraag voor een visum voor de referentiepersoon. Op basis van de voorhanden zijnde informatie zou verwerende partij dan ook terecht besloten hebben om geen visum af te leveren aan verzoekende partij.

3.11 Echter, uit het administratief dossier waarover de Raad intussen beschikt, blijkt genoegzaam dat dit dossier ook het dossier bevat van de referentiepersoon.

Uit dit geheel van gegevens kan vastgesteld worden:

- Dat de referentiepersoon steeds aangegeven heeft dat zij gehuwd was;
- Dat dit huwelijk inderdaad gesloten werd met verzoekende partij waarvan zij de persoonsgegevens gedetailleerd kan aangeven en welke overeenkomen met de op heden voorgebrachte gegevens van verzoekende partij;
- Dat de referentiepersoon een huwelijk aangeeft dat gesloten zou zijn in 2006 (Gregoriaanse kalender) en dat dit huwelijk een religieus huwelijk betrof;
- Dat er van het huwelijk wel onder enige vorm een document verschaft werd, maar dat de referentiepersoon geen weet heeft van de locatie van dit document.

Alhoewel verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat een schriftelijke weergave van een dergelijk traditioneel huwelijk in de Afghaanse maatschappij weinig nut heeft, doet dit geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing te insinueren dat het voorgelegde Afghaanse document opgesteld werd om te misleiden. Gelet op de voorgaande verklaringen van de referentiepersoon die overeenkomen met de inhoud van dit document kan de gevolgtrekking van verwerende partij niet gevolgd worden.

Het klopt dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie nauwelijks verduidelijkt heeft, maar gelet op de voorgaande feitelijke gegevens kon er redelijkerwijze van verwerende partij verwacht worden dat zij de door verzoekende partij verstrekte informatie zou vergelijken met de informatie waarover zij reeds beschikte. De gegevens die verzoekende partij aanvoert, zijn immers niet nieuw en waren reeds ter kennis van verwerende partij alvorens een beslissing te nemen.

3.12 De Raad kan verzoekende partij dan ook volgen in haar betoog dat de voorliggende beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd behandeld en dat verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de correcte feitelijke gegevens om haar beoordeling in deze te kunnen uitvoeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel.

Het enige middel is dan ook in de gegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2026 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE